У садочку-зеленочку
ходить вишня у віночку.
Хтось їй грає на дуду,
подивлюся я піду.

Баба каже: — Не ходи!
Темні поночі сади.
Там, де вітер шарудить,
бузиновий цар сидить.

Брови в нього волохаті,
сиві косми пелехаті.
Очі різні, брови грізні,
кігті в нього як залізні,
руки в нього хапуни —
так і схопить з бузини!

Я кажу їй: — Бабо, ні!
Очі в нього не страшні.
На пеньочку, як на троні,
він сидить собі в короні.
Грає в дудку-джоломію,
я заграв би, та не вмію.

А навколо ходять в танці
квіти — всі його підданці.
Є оркестри духові,
равлик-павлик у траві.
Три царівни бузинові
мають кожна по обнові.

Невсипущі павуки
тчуть серпанки і шовки.
На царевій опанчі

Зорі світяться вночі.
Він сидить у бузині,
усміхається мені.